

я прие съ една прѣзрителна усмивка и започна полугласно да я чете. Въ туй врѣме азъ впихъ очи въ лицето му, като искахъ да узная резултата, прѣди г-нъ началникътъ да отвори уста. Да го описвамъ е излишно, защото на всѣки службогонецъ сж познати тѣзи кисели канцеларски плъхчета съ бѣли жилетки и поредъчни коремчета. Г-нъ началникътъ четѣше на срички това, което азъ бѣхъ прочелъ десетина пжти. „Уважаеми г-нъ Д., прѣпоръчамъ ви моя внукъ . . . свършилъ съ отличенъ успѣхъ . . . интелигентенъ и кроткъ младежъ и пр.“ Слѣдъ нѣкоя минута г-нъ Д. избърса потното си чело и бѣше полуотворилъ уста, когато телефонътъ шумно издрѣнка.

— Алоо, кой тамъ?

Азъ доста, ясно чувахъ, понеже телефонътъ бѣ до мене, па и говорящиятъ викаше твърдѣ силно.

— Тукъ г-нъ Д., началникъ . . .

— А, ти ли си бе, свинска муцуно, лоена топка?

— Моля, тукъ г-нъ Д. — повтори натѣртено г-нъ началникътъ.

— Имено де, той — тѣртеятъ, старото говедо, свинската тиква, празната лѣсна тиква!

— Моля, по-настрана — обърна се къмъ менъ началникътъ и потрети:

— Тукъ Д., началникъ отделение . . . Тамъ кой? Ахъ вагабонтинъ — не било важно. Душицата съмъ ти изгорилъ! Кой, бре магаре? Кой си ти? Апашъ, подлецъ, разбойникъ „изъ за угла“. Ахъ да си прѣдъ мене! Кой, азъ? Тиловъ герой?! Азъ?! Ахъ ти мискинино, говедо, червей, подлецъ,